

την κερδίσω πάλι.

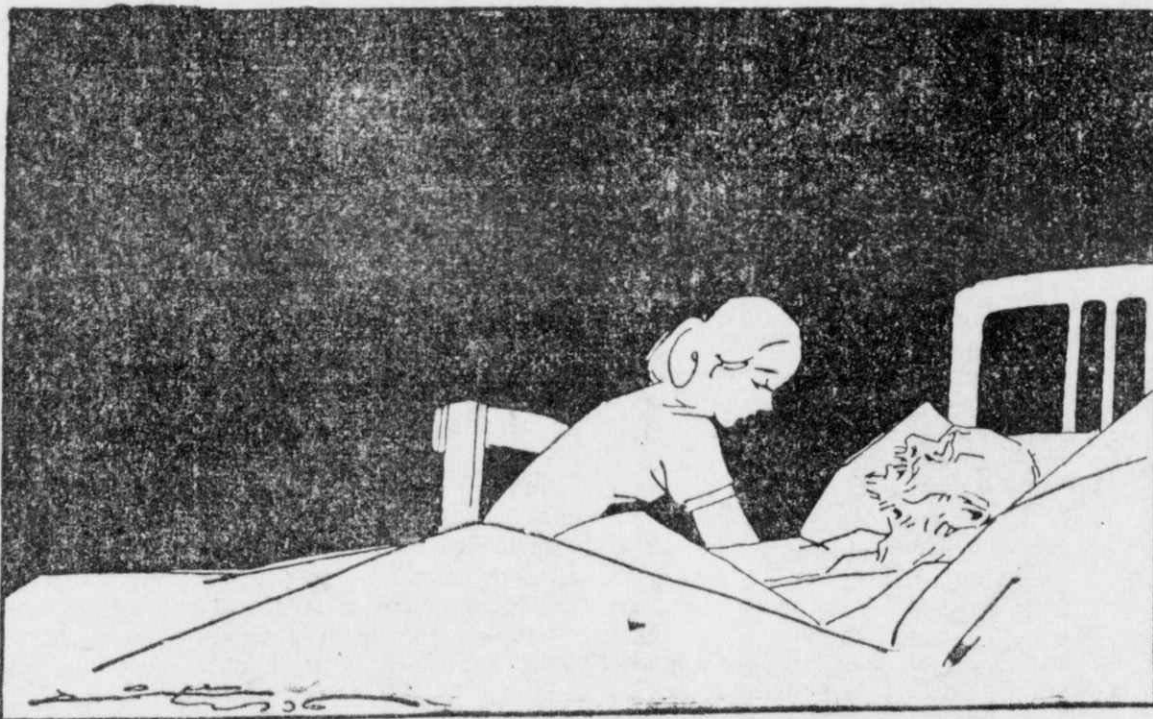
Κ' ή ώμορφη Μώρην έκλαιγε από την συγκίνηση και τη χαρά της. Μέχρι τὰ είκοσι χρόνια της ώστόσο δέν της είχε περάσει καθόλου ή ύποψία ότι δέν ήταν πραγματικό παιδί του μίστερ Μάκφεστον. Κανείς δέν ήξερε τὸ μυστικό της καταγωγής της. Όλοι την θεωρούσαν ώς την εύτυχη κόρη του πλούσιου Νεοϋορκέζου. Όταν δέ την έβλεπαν κάθε καλοκαίρι στις γοητευτικές άμμουλιές της Φλωρίδος νά διασκεδάζη με τούς φίλους της, την μακάριζαν και την εζήλευαν για την μεγάλη τύχη της.

Ξαφνικά ένα πρωί από τὸ τρίτο δημοτικό νοσοκομείο της Νέας Υόρκης ή ώμορφη Μώρην έλαβε ένα παράδοξο και επιπληκτικό γράμμα. Ένας άγνωστος της έγραφε ότι εκεί πέρα βρισκόταν άρρωστος βαρεια ή πραγματικός πατέρας της και ότι την ζητούσε νά την ιδή. Της έλεγε δέ τόσα μυστικά της ζωής της, ώστε ή Μώρην δέν δίστασε καθόλου νά πιστέψη ότι όλ' αυτά ήταν αλήθεια. Τρελλή από τὸν πόνο και την άγωνία της γι' αυτήν την άποκάλυψη την ίδια κιόλας μέρα έτρεξε στο νοσοκομείο χωρίς νά πη τίποτε σέ κανέναν του σπιτιού.

Κι' εκεί σ' ένα θρώμικο και μαρτυρικό κρεβάτι αντίκρουσε έναν ηλικιωμένον άνθρωπο, τσακισμένο από τις καταχρήσεις και τὸ αλκοόλ.

Και τότε ζύπνησαν όλες ή παιδικές αναμνήσεις της και τὸ ένστικτό της την έκανε νά μην άμφισβάλη πειά ότι είχε εμπρός της τὸν πραγματικό πατέρα της. Στην άρχή κυριεύθηκε από ένα αίσθημα φρίκης και τρόμου. "Επειτα όμως όταν πέρασε ή πρώτη έντύπωση ή Μώρην έκλαψε πικρά για την δυστυχία του πατέρα της και για όλα τὰ μαρτύρια που είχε αυτός τραβήξει παλεύοντας με τή φτώχεια και την πείνα.

— Κάθε μέρα, της έξωμολογήθηκε, έρχόμουν και στεκόμουν έξω από τὸ μέγαρο του Μάκφεστον για νά σέ ιδω ν' άνεβαίνης στο πολυτελές αυτοκίνητό σου. Και κάθε μέρα ή καρδιά μου σπαρταρούσε μέσα στο στήθος μου. Θυμάμαι ότι μία φορά, καθώς έτρεξα νά ανοίξω την πόρτα του αυτοκινήτου, έσύ άνοιξες την τσάντα σου και μου έδωσες ένα νόμισμα. Κι' έγώ άν και υπέφερα τρομερά από την πείνα, ώστόσο δέν τὸ χάλασα. Τὸ φύλαξα κι' άκόμη και σήμερα τὸ έχω πάντοτε μαζύ μου. Με συγχωρείς που διέλυσα τὸ ώμορφο όνειρο της ζωής σου. Καταλαβαίνω ότι ήρθε τὸ τέλος μου και γι' αυτό σέ φώναξα κοντά μου για νά σέ ιδω για τελευταία φορά και νά σου ζητήσω νά με συγχωρήσης.

Την άλλη μέρα ήρθε πάλι για νά ιδή τὸν πραγματικό πατέρα της.

Κι' ό γέρο-Γκρίνελ άρχισε νά κλαίη άπαρηγόρητα. Η Μώρην ήταν υπερβολικά συγκινημένη. "Εμεινε στο νοσοκομείο ώς άργά την νύκτα και την άλλη μέρα πήγε πάλι για νά ιδή τὸν πραγματικό πατέρα της και νά τὸν περιποιηθί.

Και αυτές ή επισκέψεις της έκαναν ένα θαύμα. Ξανάδωσαν την ζωή σ' αυτόν τὸν άτυχο άνθρωπο που είχε άπογοητευθί από την μοίρα του κι' από τούς ανθρώπους.

"Όταν ό γέρο-Γκρίνελ βγήκε από τὸ νοσοκομείο, βρήκε την Μώρην νά τὸν περιμένει μ' ένα εύτυχημένο χαμόγελο.

— Από δω και πέρα, του είπε, τίποτε πειά δέν πρέπει νά σέ τρομάζει. Θα έργασθω και θα ζήσουμε εύτυχημένοι. "Όσο για τὸν μίστερ Μάκφεστον, έλπίζω ότι θα καταλάβη ότι έκανα τὸ καθήκον μου και θα με συγχωρήσει.

Και ή Μώρην Γκρίνελ στήριξε τὸν γέρο πατέρα της με τὸ λεπτό της χέρι και οι δυο μ' άργό βήμα προχώρησαν χαρούμενοι στον δρόμο, ένω οι διαβάτες στεκόντουσαν και τούς κυτούσαν κατάπληκτοι. Δέν μπορούσαν, βλέπετε νά φαντασθουν τί συνέδεε αυτήν την ώμορφη και καλοντυμένη νέα μ' αυτόν τὸν γέρο και κακοντυμένο άνθρωπο που έμοιαζε σαν αλήτης. Και άποροδουν που και οι δυο τους είχαν μια έκφραση άπερίγραπτης χαράς. Δέν μπορούσαν νά καταλάβουν πώς ένας αλήτης κλαίει από εύτυχία.

ΜΑΝΟΥΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσας, της τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, 'Αθήνα.

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μην άλυσοδένεστε γερὰ με τὸν έρωτα!... "Όσο πιὸ στερεὰ δένεστε με τις άλυσίδες του, τόσο περισσότερο θα πονέσετε, όταν θελήσετε νά τις σπάσετε... * * *

Α θ β α ς Π ρ ε β ο

Τὰ μαλλώματα τῶν έραστῶν, εἶνε σαν τις άνοιξιάτικες βροχές: "Όταν πάσουν, ή πρασινάδα φαίνεται πιὸ δροσερή και πιὸ χλοερή! * * *

Κ υ ρ ί α Ν ε κ κ ε ρ

"Η άγνότης ώμορφαίνει την ψυχή, όπως ή καθαριότης τὸ κορμί. * * *

Έ π ί κ τ η τ ο ς

"Η πιὸ αξιολάτρευτη άπ' όλες τις γυναίκες εἶνε εκείνη, που ξεχνάει πότε-πότε ότι εἶνε... αξιολάτρευτη! * * *

Μ α ρ ι β ῶ

"Η γυναίκες που πραγματικά εἶνε σταθερές στον έρωτα, φαίνεται ότι δέν γνώρισαν άκόμα τὸν άνδρα, ό όποιος θα τις σπρώξει προς την άπιστία... * * *

Λ ε μ ε λ

Τότε μονάχα ό άνδρας κρίνει αὐστηρά μέσα στην ψυχή του μια γυναίκα, όταν υποδουλωθί πειά άπ' την άγάπη της και έξευτελισθί έξ αιτίας της.. Π ὠ λ Μ π ο υ ρ ζ ε * * *

"Ο έγωισμός μας εἶνε φρικτὸ έλάττωμα, όταν εἶνε υπερβολικός, και γίνεται προτέρημα, όταν εἶνε μέτριος. Χάρις σ' αυτόν, διπλασιάζονται ή χαρές μας, ή λιγοστεύουν κατά τὸ ήμισυ ή λύπες μας... * * *

Κυρία Ν ε κ κ ε ρ

"Η φιλάρεσκες γυναίκες εἶνε άστατες, σαν σωστοί άνεμοδείκτες. Μονάχα όταν σκουριάζουν, γίνονται σταθερές! * * *

Σ ο φ ί α ' Α ρ ν ο ἰ

Ποτέ δέν μπορούμε νά βρούμε την εύτυχία, στην άγάπη. Γιατί ή άγάπη εἶνε κάτι, τὸ όποιο, άντι νά τὸ καθοδηγοῦμε σύμφωνα με τή θέληση και με τούς πόθους μας, άντιθετα αυτό μας συνεπαίρνει άκατανίκητα στην όρμητική εξέλιξί του... * * *

Δεσποινίς Ν τ ε Λ ε σ π ι ν ά ς

"Η άγαπημένη μας, όταν εἶνε άγγελικής καλωσύνης, μας κάνει άχαρίστους... όταν εἶνε ύποχωρητική, μας κάνει τυράννους... κι' όταν εἶνε εύκολόπιστη, μας κάνει ψεύτες και άπίστους! * * *

Κυρία ν τ ε Ρ ι κ κ ο μ π ὀ ν ι

"Αλτ, άνδρες!... "Όταν γράφετε για τις γυναίκες, πρέπει νά βουτάτε την πέννα σας στα γοητευτικά χρώματα του ουρανού τόξου!... Και κατόπιν, για νά στεγνώση ή θεϊκή αυτή μελάνη, πρέπει νά πασπαλίσετε τὰ γραπτά σας με τὸ άνάερο χνούδι τῶν φτερῶν μιᾶς πολύχρωμης πεταλούδας! * * *

Ν τ ι ν τ ε ρ ῶ

"Η κόλασις;... Μά μου φαίνεται ότι εἶνε στρωμένη με γυναίκες γλώσσες! * * *

Α θ β α ς Γ κ υ ρ ι ὶ ο ν

"Η καρδιά τῶν γυναικῶν εἶνε σαν σκοτεινή και μυστηριώδης ζούγκλα: Πολλοί την πλησιάζουν, μά λίγοι μπορούν ή και τολμοῦν, νά εἰσχωρήσουν και στα άθρη της τὰ άνεξερεύνητα... * * *

Κυρία Ν τ ε Ρ ι κ κ ο μ π ὀ ν ι

"Η γυναίκα εἶνε ικανή νά συγχωρήσει την κάθε κακή μας πράξη, άρκεί νά την προκάλεσε ή ώμορφιά της... * * *

Λ ε Σ α ζ